Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

4 март 2020 година *

„Обжалване — Конкуренция — Държавни помощи — Предприятие, експлоатиращо автобусните транспортни мрежи в регион Кампания (Италия) — Компенсация за задължения за извършване на обществена услуга, изплащана от италианските органи на основание на решение на Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) — Решение на Европейската комисия, което обявява мярката за помощ за неправомерна и несъвместима с вътрешния пазар“

По дело C-587/18 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 19 септември 2018 г.,

CSTP Azienda della Mobilità SpA, установено в Салерно (Италия), което се явяват G. Capo и L. Visone, avvocati,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват G. Conte, P. J. Loewenthal и L. Armati, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Asstra Associazione Trasporti, установена в Рим (Италия), за която се явява M. Malena, avvocato,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: S. Rodin, председател на състава, D. Šváby и K. Jürimäe (докладчик), съдии,

генерален адвокат: E. Танчев,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

1 С настоящата си жалба CSTP Azienda della Mobilità SpA иска отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз от 11 юли 2018 г., STP Azienda della Mobilità/Комисия (T-186/15, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2018:431), с което той отхвърля жалбата му за отмяна на Решение (ЕС) 2015/1074 на Комисията от 19 януари 2015 година относно държавна помощ SA.35842 (2014/C) (ex 2012/NN), приведена в действие от Италия — допълнителна компенсация в полза на CSTP за предоставяне на обществена услуга (ОВ L 179, 2015 г., стр. 112, наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

2 Член 1 от Регламент (ЕИО) № 1191/69 на Съвета от 26 юни 1969 година относно действията на държавите членки по задължения, присъщи на концепцията за обществена услуга в железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт (ОВ L 156, 1969 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 25), гласи:

„1. Държавите членки преустановят всички задължения, присъщи на концепцията за обществени услуги, както тя е дефинирана в настоящия регламент, които задължения са наложени в сферата на железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт.

2. Въпреки това, задълженията могат да бъдат запазени в сила дотолкова, доколкото те са необходими за осигуряване на адекватно транспортно обслужване.

[…]

4. Финансовите тежести за транспортните предприятия, които възникват вследствие на запазването в сила на задълженията по параграф 2 и на прилагането на транспортни тарифи и условия съгласно параграф 3, се компенсират според общите методи, предвидени в този регламент“.

3 Съгласно член 2, параграфи 1, 2 и 5 от същия регламент:

„1. „Задължения за обществени услуги“ означава задължения, които въпросните транспортни предприятия, ако изхождат само от своите търговски интереси, не биха поели или не биха поели в същата степен или при същите условия.

2. Задълженията за обществени услуги по смисъла на параграф 1 включват задължение за експлоатиране, задължение за превоз и тарифни задължения.

[…]

5. За целите на настоящия регламент „тарифни задължения“ означава задължения, наложени на транспортни предприятия да прилагат, в частност за определени категории пътници, за определени категории стоки или по определени линии, тарифи, определени или одобрени от държавен орган, които противоречат на търговските интереси на предприятието и които са резултат от налагането на, или отказа да бъдат модифицирани, специални тарифни условия.

Разпоредбите на горната алинея не се прилагат за задължения, произтичащи от общи мерки на ценова политика, прилагана към икономиката като цяло или за мерки, предприети по отношение на транспортни тарифи и условия като цяло с оглед на организацията на транспортния пазар или на част от него“.

4 Членове 10—13 от този регламент определят общите процедури за изчисляване на компенсациите, посочени в член 6 и член 9, параграф 1 от същия регламент.

5 Член 17, параграф 2 от Регламент № 1191/69 предвижда:

„Компенсацията, изплатена в съответствие с настоящия регламент, не подлежи на процедурата по предварително уведомление, залегнала в член [108,] параграф 3 [ДФЕС]“.

6 Съгласно член 12 от Регламент (ЕО) № 1370/2007 на Европейския парламент и на Съвета относно обществените услуги за пътнически превоз с железопътен и автомобилен транспорт и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 1191/69 и (ЕИО) № 1107/70 на Съвета (ОВ L 315, 2007 г., стр. 1), той влиза в сила на 3 декември 2009 г.

7 Член 3 от Регламент № 1370/2007, озаглавен „Обществени поръчки за услуги и общи правила“, в параграфи 1 и 2 предвижда:

„1. Когато компетентният орган реши да предостави на оператор по свой избор изключително право и/или компенсация от какъвто и да е характер в замяна на изпълнението на задължения за извършване на обществени услуги, той прави това в рамките на обществена поръчка за услуги.

2. Чрез дерогация от параграф 1 задължения за извършване на обществени услуги, които целят установяване на максимални тарифи за всички пътници или някои категории пътници, могат да бъдат предмет и на общи правила. В съответствие с принципите, установени в членове 4 и 6 и в приложението, компетентният орган компенсира операторите на обществени услуги за нетния финансов ефект, положителен или отрицателен, върху извършените разходи и реализираните приходи вследствие спазването на тарифните задължения, установени с общи правила, по начин, който предотвратява свръхкомпенсиране. Това не засяга правото на компетентните органи да включват задължения за извършване на обществени услуги, свързани с установяване на максимални тарифи в обществени поръчки за услуги.

[…]“.

8 Член 4 от този регламент уточнява задължителното съдържание на обществените поръчки за услуги и общите правила.

9 Член 6 от посочения регламент, озаглавен „Компенсация за обществени услуги“, гласи:

„1. Всяка компенсация, свързана с общо правило или обществена поръчка за услуги, се подчинява на разпоредбите на член 4, независимо от начина, по който е възложена поръчката. Всички компенсации, от какъвто и да е характер, във връзка с обществена поръчка за услуги, възложена пряко в съответствие с член 5, параграфи 2, 4, 5 или 6 или във връзка с общо правило, са съобразени също и с разпоредбите на приложението.

2. По писмено искане от страна на [Европейската комисия] държавите членки ѝ предоставят, в срок от три месеца или по-дълъг срок, определен в искането, цялата информация, която Комисията смята за необходима, за да определи дали отпуснатата компенсация съответства на настоящия регламент“.

Обстоятелства, предхождащи спора, и спорното решение

10 Обстоятелствата в основата на спора са изложени от Общия съд в точки 1—39 от обжалваното съдебно решение. За нуждите на настоящото производство те могат да бъдат обобщени по следния начин.

11 Жалбоподателят е акционерно дружество, което предоставя местни обществени транспортни услуги въз основа на регионални и общински концесии. По-конкретно той управлява мрежа от автобусни маршрути като концесионер за Regione Campania (Регион Кампания, Италия) (наричан по-нататък „Регионът“). През годините дейността на жалбоподателя е уредена с различни последователни законови и подзаконови разпоредби.

Исковете, предявени от жалбоподателя пред националните юрисдикции

12 С иск от 12 март 2007 г. жалбоподателят моли Tribunale amministrativo regionale di Salerno (Регионален административен съд Салерно, Италия) да установи правото му да получи от Региона сумата от 14 545 946 EUR, дължима като компенсация за финансовите разходи, направени за изпълнението на задълженията за обществена услуга (наричани по-нататък „ЗОУ“), произтекли от концесиите, предоставени от Региона за периода 1996—2002 г. (наричан по-нататък „разглежданият период“) по силата на Регламент № 1191/69.

13 С решение от 28 август 2008 г. Tribunale amministrativo regionale di Salerno (Регионален административен съд Салерно) отхвърля иска, понеже счита, че жалбоподателят няма право да получи компенсация за икономическите неизгоди в резултат от налагането на ЗОУ, ако не е поискал предварително тяхното преустановяване.

14 Жалбоподателят обжалва това решение пред Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия). С решение № 4683/2009 от 27 юли 2009 г. (наричано по-нататък „решението от 27 юли 2009 г.“) тази юрисдикция приема за допустима жалбата на жалбоподателя и постановява, че той следва да получи исканата допълнителна компенсация в съответствие с членове 6, 10 и 11 от Регламент № 1191/69.

15 Според Consiglio di Stato (Държавен съвет) точният размер на допълнителната компенсация, дължима на жалбоподателя, трябва да се определи от Региона въз основа на надеждни данни от счетоводните сметки на жалбоподателя, които показват разликата между разходите, дължащи се на дела на дейностите му, свързан със ЗОУ, и съответните приходи.

16 Тъй като Регионът не определил размера на посочената компенсация, жалбоподателят иска пред тази юрисдикция изпълнение по съдебен ред на решението от 27 юли 2009 г. В хода на това производство са назначени двама експерти. Въпросното производство приключва с решение № 5649/2012 на Consiglio di Stato (Държавен съвет) от 7 ноември 2012 г. (наричано по-нататък „решението от 7 ноември 2012 г.“), с което размерът на дължимата компенсация за тарифните задължения е определен на 4 951 838 EUR. На 21 декември 2012 г. Регионът изплаща тази сума на жалбоподателя.

Административното производство

17 На 5 декември 2012 г. в съответствие с член 108, параграф 3 ДФЕС италианските органи уведомяват Комисията за държавна помощ, състояща се от допълнителна компенсация, отпусната на жалбоподателя в изпълнение на решението от 7 ноември 2012 г., за пътническите транспортни услуги с автобус, предоставени въз основа на концесиите, издадени от Региона през разглеждания период (наричана по-нататък „разглежданата мярка“).

18 Тази мярка е разглеждана като помощ, за която Комисията не е уведомена, тъй като според информацията, с която тя разполага, Регионът е трябвало да изплати на жалбоподателя дължимата му допълнителна компенсация, считано от 7 декември 2012 г., а именно след като италианската държава уведомила Комисията за разглежданата мярка, но преди последната да приеме решението си.

19 С писмо от 20 февруари 2014 г. Комисията уведомява Италианската република за своето решение да започне официалната процедура по разследване, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС.

Спорното решение

20 На 19 януари 2015 г. Комисията приема спорното решение, с което установява, че разглежданата мярка представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, несъвместима с вътрешния пазар, която е била предоставена на жалбоподателя в нарушение на член 108, параграф 3 ДФЕС, и разпорежда на италианските органи да си възстановят тази помощ от него.

21 На първо място, в съображения 48—63 от спорното решение Комисията констатира, че отговорността за разглежданата мярка е на държавата, предполага използването на държавни ресурси, предоставя на жалбоподателя икономическо предимство, има селективен характер и може да наруши конкуренцията до степен да засегне търговията между държавите членки. В този контекст Комисията отбелязва, че мярката не отговаря на две от условията, установени от Съда в решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) (наричани по-нататък „условията от решението Altmark“). Въз основа на това в съображение 64 от спорното решение Комисията заключава, че разглежданата мярка представлява помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

22 На второ място, в съображения 65—81 от спорното решение Комисията проучва въпроса дали предвид член 17, параграф 2 от Регламент № 1191/69 разглежданата мярка може да се счита за компенсация, която е освободена от задължението за предварително уведомяване, предвидено в член 108, параграф 3 ДФЕС.

23 В рамките на това проучване в съображения 69—75 от спорното решение Комисията проверява дали италианските органи са възложили едностранно на жалбоподателя ЗОУ по смисъла на член 1 от Регламент № 1191/69. В това отношение Комисията приема, че нито италианските органи, нито жалбоподателят са били в състояние да ѝ предоставят акт за възлагане, свързан с разглеждания период. По-конкретно, макар от Legge regionale n. 16 — Interventi regionali in materia di servizi di trasporto pubblico locale per viaggiatori (Регионален закон № 16 относно регионалните мерки за местни пътнически транспортни услуги) от 25 януари 1983 (GURI № 118 от 2 май 1983 г. и BU Campania № 11) да може да се заключи, че са възложени определени ЗОУ, член 2 от този закон предвиждал единствено че „всички евентуални загуби или дефицит, които не са обхванати от регионалните плащания[…], остават за сметка на отделните предприятия“. Също така, макар някои регионални актове, на които жалбоподателят се позовава, да посочват определени договорни задължения, които са били в сила през разглеждания период, все пак те не определят ясно задължения, които могат да се окачествят като ЗОУ, въпреки че предполагат евентуалното наличие на такива; във всеки случай договорният им характер изключвал варианта за едностранно налагане на ЗОУ. Що се отнася по-конкретно до наличието на общо тарифно задължение, обосноваващо разглежданата мярка, Комисията приема, че не разполага с доказателства, че на жалбоподателя действително е било наложено такова задължение.

24 В съображения 76—81 от спорното решение Комисията проверява дали предоставената на жалбоподателя компенсация отговаря на общата процедура за компенсиране, предвидена в Регламент № 1191/69, за да може да бъде освободена от изискването за предварително

уведомяване съгласно член 17 от този регламент. Тя стига до извода, че тази допълнителна компенсация не е освободена от предвиденото в този член изискване за задължително предварително уведомяване.

25 На трето място, в съображения 82—95 от спорното решение Комисията проверява съвместимостта на разглежданата мярка със законодателството, действало към момента на приемането на това решение, а именно Регламент № 1370/2007. Тя заключава, че компенсацията, предоставена на жалбоподателя в изпълнение на решението от 7 ноември 2012 г., не е била изплатена в съответствие с този регламент и поради това разглежданата мярка е несъвместима с вътрешния пазар.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

26 С настоящата жалба, постъпила в секретариата на Общия съд на 14 април 2015 г., жалбоподателят иска отмяна на спорното решение.

27 В подкрепа на жалбата си той излага осем основания.

28 Първото основание е за нарушение на членове 93 ДФЕС, 107 ДФЕС, 108 ДФЕС и 263 ДФЕС във връзка с член 17 от Регламент № 1191/69, за злоупотреба с власт, за липса на компетентност на Комисията и за нарушение на правото на справедлив съдебен процес.

29 Второто основание е за нарушение на член 4 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), що се отнася до членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС, както и за нарушение на равнопоставеността в производството и за злоупотреба с власт.

30 Третото основание е за нарушение и за неправилно тълкуване на членове 93—108 ДФЕС във връзка с член 17 от Регламент № 1191/69 и член 9 от Регламент № 1370/2007, за нарушение на „принципите на защита на оправданите правни очаквания, tempus regit actum и прилагане с обратна сила на съдебните решения“, за злоупотреба с власт, за липса на „логическа съгласуваност“, за „ирационалност“, за „крайно необичаен характер“ на спорното решение и за липса на мотиви на решението.

31 Четвъртото основание е за нарушение на член 1, букви е) и ж) и на членове 4, 7 и 15 от Регламент № 659/1999, на членове 93 ДФЕС, 107 ДФЕС и 108 ДФЕС, за злоупотреба с власт, твърдяно пълно неизпълнение на изискване, за нарушение на членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), на член 258 и сл. ДФЕС, както и на член 17 от Регламент № 1191/69.

32 Петото основание е за нарушение на членове 93 ДФЕС, 107 ДФЕС, 108 ДФЕС и 267 ДФЕС, на членове 6 и 13 от ЕКПЧ, за липса на компетентност на Комисията, за злоупотреба с власт и за нарушение на принципа на процесуална автономия.

33 Шестото основание е за нарушение на членове 6, 7 и 13 от ЕКПЧ, на членове 93—108, както и на член 258 и сл. ДФЕС във връзка с член 101 от Costituzione (Конституция), на член 2909 от Codice civile (Граждански кодекс), за липса на компетентност на Комисията, за злоупотреба с власт и за нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правна сигурност.

34 Седмото основание е за нарушение на членове 11 и 17 от Регламент № 1191/69, на членове 93—108 ДФЕС, за злоупотреба с власт, за липса на мотиви на спорното решение, за недостатъчно разследване и за сгрешено предварително условие.

35 Осмото основание е за нарушение на членове 1—11 и 17 от Регламент № 1191/69, на членове 93—108 ДФЕС, на „членове 44—46 и 48 от Процедурния правилник на Общия съд № 659/1999“, за злоупотреба с власт, за липса на разследване и на мотиви, както и за сгрешено предварително условие.

36 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля твърденията по всяко едно от тези основания и така отхвърля изцяло жалбата.

Искания на страните

37 С настоящата си жалба жалбоподателят иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да се произнесе окончателно по неговата жалба за отмяна и да отмени спорното решение, а също и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

38 Комисията иска от Съда:

– да отхвърли настоящата жалба и

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

39 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет основания, които ще бъдат разгледани по реда, в който са повдигнати.

По първото основание

Доводи на страните

40 С първото си основание жалбоподателят твърди, че в точки 57—120 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че разглежданата мярка представлява нова помощ, за която се прилага предвиденото в член 108, параграф 3 ДФЕС задължение за уведомяване, а не съществуваща помощ, освободена от това задължение съгласно член 108, параграф 1 ДФЕС и член 17, параграф 2 от Регламент № 1191/69.

41 Въз основа на обстоятелствата, довели до приемането на решението от 7 ноември 2012 г., жалбоподателят твърди, че то не може да се разглежда като решение, което е в състояние да въведе компенсационна мярка за ЗОУ. Всъщност ставало въпрос за съдебно решение, установило вече съществуващо право, основано на Регламент № 1191/69.

42 При всички случаи жалбоподателят счита, че предвидените в Регламент № 1191/69 условия са изпълнени. На първо място, на жалбоподателя действително били наложени тарифни задължения, които произтичали от националното законодателство, на което сам Общият съд изрично се позовал в точка 110 от обжалваното съдебно решение, а именно, Legge regionale n. 9 — Disciplina e coordinamento tariffario dei servizi di trasporto di competenza regionale (Регионален закон № 9 за дисциплината и тарифната координация на транспортните услуги от компетентността на Региона) от 26 януари 1987 г. (BU Campania от 2 февруари 1987 г.) и решението на Assessore ai trasporti (Съвет по транспорта, Италия). На второ място, в случая с решението от 7 ноември 2012 г. бил изпълнен критерият за определяне ex ante на размера на компенсацията, предвиден в член 13 от Регламент № 1191/69.

43 Комисията счита, че твърдението за наличие на това основание трябва да се отхвърли като недопустимо и във всички случаи по същество.

Съображения на Съда

44 С първото си основание жалбоподателят по същество оспорва мотивите на обжалваното съдебно решение, поради които Общият съд отхвърлил онова, което приел, че се твърди в четвъртото и осмото основание за отмяна в първата им част; тази част е свързана с факта, че компенсацията, предмет на спорната мярка, е съществуваща помощ, която съгласно член 17 от Регламент № 1191/69 е освободена от задължението за предварително уведомяване.

45 Що се отнася до въпроса дали компенсацията, предмет на спорното решение, е мярка, въведена с решението от 7 ноември 2012 г., или, както жалбоподателят твърди, произхожда от законодателната рамка, уреждаща ЗОУ, които той има и въз основа на които Consiglio di Stato (Държавен съвет) признал правото на тази компенсация, Общият съд отбелязва, от една страна, в точка 94 от обжалваното съдебно решение, че помощта, предмет на разглежданата мярка, действително е била предоставена на жалбоподателя като допълнителна мярка за тарифните задължения, наложени му с член 11 от Регламент № 1191/69.

46 В точка 95 от това решение Общият съд стига до извода, че въпросът дали тази мярка представлява съществуваща помощ по смисъла на член 1, буква б), подточка v) от Регламент № 659/1999 изисква да се определи дали тя отговаря на материалноправните критерии, предвидени в Регламент № 1191/69, за да може да бъде освободена от задължението за предварително уведомяване съгласно член 17, параграф 2 от този регламент.

47 От друга страна, подобно на Комисията, Общият съд приема в точка 96 от съдебното решение, че последната разпоредба изисква по-специално да са налице едностранно наложени ЗОУ и компенсацията да се изчислява съгласно процедурата, предвидена в членове 10—13 от посочения регламент.

48 В това отношение в точка 106 от същото съдебно решение Общият съд отбелязва, че тъй като разглежданата мярка е предоставена на жалбоподателя от Consiglio di Stato (Държавен съвет) на основание на същия регламент, а именно като компенсация за тарифно задължение, Общият съд трябва да провери дали действително съществува такова задължение, състоящо се в налагане на определени или одобрени от държавен орган цени, както изисква член 2, параграф 5 от Регламент № 1191/69.

49 След като в точки 106—112 от обжалваното съдебно решение извършва тази проверка, в точка 113 Общият съд потвърждава констатацията на Комисията в съображение 73 от спорното решение, че тази институция не разполага с доказателства, че такива тарифни задължения

действително са били наложени едностранно на жалбоподателя. При тези условия в точка 114 от посоченото съдебно решение Общият съд приема, че не е необходимо да се анализира дали предполагаемата тарифна мярка е наложена едностранно.

50 С оглед на кумулативния характер на предвидените в Регламент № 1191/69 условия за освобождаване, в точка 115 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че не е необходимо да се проверява дали разглежданата мярка отговаря на другите условия, предвидени в този регламент. В точка 116 от съдебното решение обаче той отбелязва, че при всички положения Комисията правилно е приела, че критерият за определяне ex ante на размера на компенсацията не е изпълнен.

51 При това положение в точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че тъй като не отговаря на поне един от предвидените в Регламент № 1191/69 материалноправни критерии, Комисията правилно е заключила, че разглежданата мярка не може да бъде освободена от задължението за предварително уведомяване съгласно член 17, параграф 2 от този регламент и следователно трябва да се квалифицира не като съществуваща, а като нова помощ, за която Комисията е трябвало да бъде уведомена съгласно член 108, параграф 3 ДФЕС.

52 При все това, макар доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на първото основание, по същество да оспорват извода в предходната точка от настоящото съдебно решение — а именно че разглежданата мярка трябва да се квалифицира като нова помощ — следва да се констатира, че това основание не съдържа никакъв довод, с който да се докаже, че съображенията на Общия съд, възпроизведени в точки 45—51 от настоящото съдебно решение и довели до това заключение, съдържат каквато и да било грешка при прилагане на правото.

53 Всъщност по същество жалбоподателят само изтъква, че разглежданата мярка представлява съществуваща помощ, тъй като решението от 27 юли 2009 г., с което се признава неговото право да получи спорната компенсация на основание Регламент № 1191/69, е съдебно решение, установило вече съществуващо право, основавано на този регламент.

54 Доколкото подобно твърдение не е обосновано по друг начин и не спазва изискванията по член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, член 168, параграф 1, буква г) и член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, твърдението за наличие на първото основание за обжалване трябва да се отхвърли като недопустимо.

По второто основание

Доводи на страните

55 С второто си основание жалбоподателят визира точки 121—136 от обжалваното съдебно решение и твърди, че в тях Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като счел, че условията от решението Altmark не са изпълнени.

56 Общият съд неправилно приел, че е достатъчно само да провери дали е изпълнено едно от тези условия, а именно условието за наличие на ясно определено ЗОУ, без да е необходимо да проверява дали са изпълнени другите посочени условия. Ето защо в точка 134 от обжалваното съдебно решение той неправилно само инцидентно проверил дали е изпълнено второто от същите условия, свързано с предварителното определяне на параметрите за изчисляване на компенсацията.

57 Що се отнася до твърдението, че на жалбоподателя не са наложени ЗОУ, Общият съд не взел предвид факта, че източникът на наложените му ЗОУ са членове 2—6 от Регионален закон № 9 от 26 януари 1987 г. Освен това съображенията на Общия съд били укорими, доколкото той се запознал с решението на Съвета по транспорта и приел, че то действително налага тарифни задължения на жалбоподателя, без обаче да признае, че разглежданата мярка представлява компенсация за изпълнението на ЗОУ. В това отношение според жалбоподателя обстоятелството, че посоченото решение не е представено на Комисията, се дължи на необичайното протичане на административното производство, тъй като Регионът разполагал със същото решение, но нямал интерес да го представи в рамките на това производство.

58 Второто условие от решението Altmark било разгледано накратко в точка 134 от обжалваното съдебно решение, като погрешно се препращало към точки 117—119 от това решение. В тази точка 134 Общият съд проверил неправилно дали е спазено предвиденото в Регламент № 1191/69 условие, свързано с определянето ex ante на компенсацията; проверката не била извършена с оглед на параметрите, въз основа на които се изчислява тя — както изисква решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) — а с оглед на размера на разглежданата мярка. Освен това от решението от 27 юли 2009 г. било видно, че в случая това условие е спазено. Всъщност последното показвало, че параметрите за изчисляване на компенсацията били предварително определени и че Consiglio di Stato (Държавен съвет) само ги приложил, след като констатирал, че Регионът не е определил тази компенсация.

59 Накрая, въпреки че в обжалваното съдебно решение изобщо не са разгледани третото и четвъртото условие от решението Altmark, жалбоподателят изтъква, че от решението от 7 ноември 2012 г. било видно, че в настоящия случай и тези условия били изпълнени.

60 Комисията счита, че твърдението за наличие на това основание трябва да се отхвърли като недопустимо и във всички случаи по същество.

Съображения на Съда

61 С второто си основание жалбоподателят по същество оспорва мотивите на обжалваното съдебно решение, накарали Общия съд да отхвърли онова, което приел, че се твърди в четвъртото и осмото основание за отмяна във втората им част, свързана с предполагаемата грешка, допусната от Комисията, която приела, че не са изпълнени две от условията от решението Altmark.

62 Доколкото второто основание се отнася до условията от решението Altmark, следва да се отбележи, както впрочем припомня и Общият съд в точка 123 от обжалваното съдебно решение, че съгласно постоянната практика на Съда съответната държавна мярка не попада в обхвата на член 107, параграф 1 ДФЕС, когато се счита за компенсация, която представлява насрещна престация за услугите, осъществени от предприятията получатели за изпълнението на задължения за обществени услуги, така че тези предприятия в действителност не получават финансово предимство и следователно посочената мярка не ги поставя в по-благоприятно положение спрямо конкурентните предприятия (решения от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, т. 87 и от 20 декември 2017 г., Comunidad Autónoma del País Vasco и др./Комисия, C-66/16 P—C-69/16 P, EU:C:2017:999, т. 45 и цитираната съдебна практика).

63 Така държавна мярка, която не отговаря на едно или няколко от условията от решението Altmark, може да се счита за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (решение от 20 декември 2017 г., Comunidad Autónoma del País Vascoи др./Комисия, C-66/16 P—C-69/16 P, EU:C:2017:999, т. 48 и цитираната съдебна практика).

64 В това отношение в точка 125 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно приема, че за да може такава компенсация да не бъде квалифицирана като държавна помощ в конкретен случай, трябва да са изпълнени четирите условия, посочени в точки 88—93 от решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415) (вж. в този смисъл решение от 20 декември 2017 г., Comunidad Autónoma del País Vasco и др./Комисия, C-66/16 P—C-69/16 P, EU:C:2017:999, т. 46)

65 В точки 129—131 от обжалваното съдебно решение, като се основава на точки 106—114 от същото, Общият съд потвърждава извода на Комисията в съображение 55 от спорното решение, че не е доказано наличието на едностранно наложено ЗОУ и че следователно първото условие от решението Altmark не е изпълнено.

66 При това положение Общият съд правилно приел в точки 132 и 133 от обжалваното съдебно решение, основавайки се на кумулативния характер на условията от решението Altmark, че след като първото от тях не е изпълнено, не е необходимо да се проверява преценката на Комисията в съображение 56 от спорното решение относно второто условие от решението Altmark.

67 Доколкото с второто си основание жалбоподателят оспорва и съображенията на Общия съд в точки 106—114 от обжалваното съдебно решение относно предполагаемото наличие на ЗОУ, наложено на жалбоподателя от националното законодателство, следва да се припомни, че съгласно член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, обжалването се ограничава само до правни въпроси. Поради това единствено Общият съд е компетентен да установява относимите факти, както и да преценява доказателствата. Следователно преценката на тези факти и доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда при обжалване (решение от 20 декември 2017 г., Comunidad Autónoma de Galicia и Retegal/Комисия, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, т. 47 и цитираната съдебна практика).

68 В настоящия случай обаче жалбоподателят не твърди, а още по-малко доказва, че има изопачаване на националното законодателство.

69 Освен това, тъй като Общият съд не се е произнесъл по третото и четвъртото условие от решението Altmark, следва да се отхвърлят като недопустими доводите на жалбоподателя, че в случая тези условия са изпълнени.

70 При това положение твърдението за наличие на второто основание следва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти по същество.

По третото основание

Доводи на страните

71 С третото си основание жалбоподателят твърди, че в точки 137—154 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че спорното решение е валидно, що се отнася до квалифицирането на разглежданата мярка като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Това основание се отнася по-конкретно до условията, при които за такава квалификация се изисква помощта, от една страна, да засяга търговията между държавите членки, а от друга, да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията.

72 Според жалбоподателя разглежданият пазар на услуги не е отворен за конкуренция. Дори да е имало постепенно отваряне на този пазар за конкуренция, все още не съществувала никаква конкуренция „за пазара“ или „на пазара“. Така в точка 149 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като констатирал, че разглежданата мярка създава пречка за конкуренцията, тъй като предприятия, включително чуждестранни предприятия, можели да поискат да предоставят своите услуги за обществен транспорт на пазара, по-специално на местния или регионалния пазар, на които жалбоподателят се облагодетелствал от тази мярка.

73 Комисията счита, че твърдението за наличие на това основание трябва да се отхвърли по същество и във всички случаи като неотносимо.

Съображения на Съда

74 Целта на третото основание е да постави под въпрос преценката на Общия съд относно условията, според които държавната помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС трябва, от една страна, да засяга търговията между държавите членки, и от друга, да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията.

75 В това отношение, макар жалбоподателят да визира най-общо точки 137—154 от обжалваното съдебно решение, той основно твърди, че допуснатата от Общия съд грешка при прилагане на правото е в точка 149 от това решение, тъй като в нея той приел, че разглежданата мярка представлява пречка за конкуренцията, доколкото предприятията, включително чуждестранни предприятия, можели да поискат да предоставят своите услуги за обществен транспорт на италианския пазар, и по-специално на местния или регионалния пазар.

76 Освен факта, че третото основание всъщност цели да оспори направените от Общия съд фактически преценки, които, както бе припомнено в точка 67 от настоящото решение, не подлежат на контрол от страна на Съда, след като липсва каквото и да било изопачаване, следва да се констатира, че това основание при всички случаи е неотносимо, доколкото се отнася единствено до точка 149 от обжалваното съдебно решение.

77 Всъщност в точка 148 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че обстоятелствата, които Комисията е взела предвид в рамките на своята преценка в съображения 60—62 от спорното решение, са в състояние да докажат, че предоставянето на спорната мярка може да засегне търговията между държавите членки и да наруши конкуренцията.

78 В този контекст Общият съд се основава не само на констатацията в точка 149 от обжалваното съдебно решение, която жалбоподателят критикува, но и на две други констатации, съдържащи се в точки 150 и 151 от същото решение, които последният по същество не оспорва.

79 В точка 150 от това съдебно решение Общият съд отбелязва, от една страна, че в резултат от разглежданата мярка националната дейност в съответната държава членка може да се запази или нарасне, което води до намаляване на шансовете на предприятия, установени в други държави членки, да навлязат на разглеждания пазар. В точка 151 от същото съдебно решение Общият съд посочва, че фактът, че жалбоподателят се е конкурирал с предприятия от други държави членки и на други пазари, на които осъществява дейност, може да докаже, че предоставянето на помощта, предмет на разглежданата мярка, е в състояние да засегне търговията между държавите членки.

80 При тези условия твърдението за наличие на третото основание следва да се отхвърли като недопустимо и във всички случаи като неотносимо.

По четвъртото основание

Доводи на страните

81 С четвъртото си основание жалбоподателят поддържа, че в точки 155—195 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал редица грешки при прилагане на правото. Това основание включва три твърдения.

82 С първото жалбоподателят изтъква, че Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че Комисията има изключителна компетентност да преценява съвместимостта на разглежданата мярка с вътрешния пазар, дори Consiglio di Stato (Държавен съвет) да е постановил решение, придобило сила на пресъдено нещо по отношение на тази мярка.

83 В това отношение цитираната в точки 185, 186 и 188 от обжалваното съдебно решение практика на Съда била ирелевантна, доколкото се отнасяла до положения, при които Комисията приела решение преди националното съдебно производство. Това довело до грешка при прилагане на правото и в точка 190 от обжалваното съдебно решение, доколкото Общият съд приел, че принципът на силата на пресъдено нещо не може да попречи на Комисията да установи наличието на неправомерна държавна помощ, макар тази квалификация да е била отхвърлена преди това от национална юрисдикция, произнесла се като последна инстанция. Според жалбоподателя подобен подход не може да бъде изведен от практиката на Съда и в обжалваното съдебно решение липсвали всякакви мотиви по този въпрос.

84 В случая Consiglio di Stato (Държавен съвет) не приел решение, което противоречи на предходно решение на Комисията. Той се произнесъл самостоятелно преди нея, като приложил пряко Регламент № 1191/69 и квалифицирал спорната мярка като компенсация за тарифните ЗОУ, което му позволило да изключи квалификацията на тази мярка като държавна помощ. Институциите на Съюза, в случая Комисията, можели евентуално да се намесят като поставят преюдициален въпрос на Съда, но Consiglio di Stato (Държавен съвет) не счел за необходимо да му задава подобен въпрос. Комисията обаче се включила неправомерно, тъй като относно съвместимостта на тази мярка с правото на Съюза на национално равнище било постановено решение, придобило сила на пресъдено нещо.

85 Второто твърдение от четвъртото основание на жалбоподателя е за „процесуална аномалия“, тъй като Регионът уведомил Комисията за спорната мярка, за да получи отрицателно решение от нея, което можело да обясни защо посоченият регион предоставил на въпросната институция само откъслечна информация относно тази мярка. Така Комисията нарушила процесуалната рамка, от която била обвързана, както следва от Регламент № 659/1999 и от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ОВ L 248, 2015 г., стр. 9). Регионът неправилно бил счетен за „заинтересована страна“ по смисъла на член 24 от Регламент 2015/1589, а не за лицето, което уведомило Комисията. Така поради тази нередност Общият съд не обявил спорното решение за незаконосъобразно. Освен това тези регламенти били приложени неправомерно, което накърнило правото на защита.

86 С третото твърдение от четвъртото основание жалбоподателят поддържа, че като признал компетентността на Комисията да се произнася по мярка, по която има решение на национална юрисдикция, придобило сила на пресъдено нещо, Общият съд нарушил и принципа на защита на оправданите правни очаквания, доколкото в настоящия случай от момента на приемане на националното решение до приемането на решението на Комисията изминали повече от пет години. В практиката си Съдът вече бил взел предвид такъв период, за да извърши оценка на положение предвид този принцип. В точка 192 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел, основавайки се на решение от 13 юни 2013 г., HGA и др./Комисия

(C-630/11 P—C-633/11 P, EU:C:2013:387, т. 134), че позоваване на оправданите правни очаквания е възможно само ако е изпълнено задължението за уведомяване. Общият съд обаче не взел предвид факта, че в случая това уведомяване не било необходимо, тъй като, противно на постановеното от него, разглежданата мярка не представлявала нова помощ. Освен това можело да се установи връзка между принципа на силата на пресъдено нещо и принципа на правна сигурност, който представлявал ограничение на задължението за възстановяване, както следвало от член 14 от Регламент № 659/1999. Нещо повече, жалбоподателят е на мнение, че би могъл да обоснове оправдани правни очаквания с обстоятелството, че Consiglio di Stato (Държавен съвет) не счел за необходимо да отправи преюдициално запитване до Съда относно разглежданата мярка. При тези условия жалбоподателят счита, че е имал основание да се довери на нейната законосъобразност, след като всички способи за защита били изчерпани.

87 Комисията изтъква, че твърденията по това основание трябва да се отхвърлят отчасти като недопустими и отчасти по същество.

Съображения на Съда

88 В четвъртото си основание, чиито три твърдения трябва да бъдат разгледани заедно, жалбоподателят по същество изтъква, че Общият съд допуснал редица грешки при прилагане на правото, като отхвърлил неговите твърдения по първото, петото и шестото основание за отмяна, свързани с липсата на компетентност на Комисията да приеме спорното решение, тъй като според него последното противоречи на решение на национален съд, придобило сила на пресъдено нещо.

89 В това отношение в точки 184—188 от обжалваното съдебно решение Общият съд с основание припомня, че прилагането на правилата в областта на държавните помощи се основава на задължението за лоялно сътрудничество между, от една страна, националните юрисдикции, и от друга, Комисията и юрисдикциите на Съюза, като в рамките на това сътрудничество всички те действат в рамките на възложените им в Договора за функционирането на ЕС задачи.

90 Така в точка 185 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно отбелязва, основавайки се в това отношение на практиката на Съда, че в областта на държавните помощи националните юрисдикции могат да бъдат сезирани със спорове, в производствата по които са длъжни да тълкуват и да прилагат понятието за държавна помощ, посочено в член 107, параграф 1 ДФЕС, по-специално за да определят дали дадена държавна мярка е въведена в нарушение на член 108, параграф 3 ДФЕС. За сметка на това националните юрисдикции не са компетентни да се произнесат относно съвместимостта на дадена държавна помощ с вътрешния пазар. Всъщност преценката дали мерки за помощ или схема за помощи са съвместими с вътрешния пазар е от изключителната компетентност на Комисията, която действа под контрола на юрисдикциите на Съюза (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2007 г., Lucchini, C-119/05, EU:C:2007:434, т. 50—52 и цитираната съдебна практика и от 15 септември 2016 г., PGE, C-574/14, EU:C:2016:686, т. 30—32).

91 Както Общият съд правилно постановява в точка 186 от обжалваното съдебно решение, тази съдебна практика означава, че националните юрисдикции трябва да се въздържат да приемат по-конкретно решения, противоречащи на решение на Комисията.

92 За разлика обаче от твърденията на жалбоподателя, в обратната ситуация, при която има решение на национална юрисдикция относно държавна мярка отпреди решението на Комисията, отново от посочената съдебна практика следва, че това обстоятелство не може да ѝ попречи да упражни възложената ѝ с Договора за функционирането на ЕС изключителна компетентност да прецени дали мерки за помощ са съвместими с вътрешния пазар.

93 Упражняването на подобна компетентност обаче предполага Комисията да може да проверява съгласно член 108 ДФЕС дали дадена мярка представлява държавна помощ, за която е трябвало да бъде уведомена съгласно параграф 3 от този член, когато органите на държава членка са счели, че тази мярка не отговаря на условията по член 107, параграф 1 ДФЕС, включително когато тези органи са се съобразили в това отношение с преценката на национална юрисдикция.

94 Този извод не може да бъде опроверган от факта, че тази юрисдикция е постановила решение, придобило сила на пресъдено нещо. Всъщност следва да се подчертае, че правилото за изключителната компетентност на Комисията се налага във вътрешния правен ред вследствие на принципа за предимство на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2007 г., Lucchini, C-119/05, EU:C:2007:434, т. 62).

95 Така, както правилно отбелязва Общият съд в точка 188 от обжалваното съдебно решение, като се основава на изключителната компетентност на Комисията, правото на Съюза не допуска прилагането на принципа на силата на пресъдено нещо да възпрепятства възстановяването на държавна помощ, която е предоставена в нарушение на това право и чиято несъвместимост е била установена с решение на Комисията, което е станало окончателно (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2007 г., Lucchini, C-119/05, EU:C:2007:434, т. 63).

96 По същия начин Общият съд правилно приел в точка 190 от обжалваното съдебно решение, че прилагането на принципа на силата на пресъдено нещо не може да попречи на Комисията да установи наличието на неправомерна държавна помощ, дори по-рано националната юрисдикция, произнесла се като последна инстанция, да е отхвърлила такава квалификация.

97 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, когато в точка 190 от обжалваното съдебно решение приел, че Комисията е била компетентна да провери на основание член 108 ДФЕС разглежданата мярка, тъй като, видно от точка 189 от това съдебно решение, тя представлява неправомерна помощ, въпреки че по нея има решение, постановено от Consiglio di Stato (Държавен съвет).

98 Този извод не се поставя под съмнение от довода на жалбоподателя за предполагаемо нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

99 Всъщност, следва да се припомни, че правото да се позове на този принцип принадлежи на всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди, като му е предоставила конкретни уверения (решения от 16 декември 2010 г. Kahla Thüringen Porzellan/Комисия, C-537/08 P, EU:C:2010:769, т. 63 и от 13 юни 2013 г., HGA и др./Комисия, C-630/11 P—C-633/11 P, EU:C:2013:387, т. 132 и цитираната съдебна практика).

100 С оглед на тази съдебна практика, от която произтича практиката, на която се основава Общият съд в точка 192 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят не би могъл да твърди, че решението на Consiglio di Stato (Държавен съвет) е породило у него основателни надежди, за да се противопостави на упражнената от Комисията изключителна компетентност, призната ѝ в практиката на Съда, припомнена в точка 90 от настоящото решение.

101 Накрая, следва да се обяви за недопустим доводът на жалбоподателя за „процесуална аномалия“, засегнала законосъобразността на спорното решение, тъй като той не посочва конкретно кой мотив от обжалваното съдебно решение критикува.

102 Следователно твърденията по четвъртото основание трябва да се отхвърлят отчасти като недопустими и отчасти по същество.

По петото основание

Доводи на страните

103 С петото си основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че Регламент № 1370/2007 е приложим ratione temporis и ratione materiae, за да се прецени съвместимостта на разглежданата мярка с вътрешния пазар. Що се отнася до прилагането ratione temporis на този регламент, в точка 216 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно приел, че релевантният критерий била датата, на която е изпълнена мярката или е изплатена помощта, което в случая станало след влизането в сила на посочения регламент. Точка 220 от обжалваното съдебно решение не била мотивирана, що се отнася до прилагането ratione materiae на този регламент в случая.

104 Според жалбоподателя няма никакво съмнение, че Регламент № 1370/2007 в случая не е приложим, доколкото посочва единствено „обществени[те] поръчки за услуги“, които в съответствие с член 5, параграфи 1 и 3 от същия се възлагат с обществена поръчка. Въпросните договори обаче не били възложени с такава процедура и не попадали в обхвата на нито едно от изключенията от предвиденото в същия регламент правило за конкурентно възлагане.

105 Според Комисията твърдението по това основание трябва да се отхвърли като явно необосновано.

Съображения на Съда

106 С петото си основание жалбоподателят твърди, че Общият съд допуснал редица грешки при прилагане на правото, като отхвърлил третото му основание за отмяна, с което той критикува избора на Комисията в съображение 92 от спорното решение да провери съвместимостта на разглежданата мярка с оглед на Регламент № 1370/2007, влязъл в сила на 3 декември 2009 г. и отменил Регламент № 1191/69.

107 Доколкото жалбоподателят твърди пред Общия съд, че що се отнася до датата на изпълнение на разглежданата мярка, Комисията е трябвало да вземе предвид датата на решението от 27 юли 2009 г., а не тази на решението от 7 ноември 2012 г., в точка 216 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че съгласно практиката на Съда критерият, който трябва да се вземе предвид, за да се прецени съвместимостта на дадена помощ, е датата, на която мярката е изпълнена или помощта е изплатена, тоест в настоящия случай 21 декември 2012.

108 Макар наистина в петото си основание жалбоподателят да твърди, че точка 216 съдържа грешка при прилагане на правото, той все пак изобщо не посочва в какво се състои тя, поради което доводът му трябва да се отхвърли като недопустим.

109 Що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че обжалваното съдебно решение не е мотивирано, що се отнася до прилагането ratione materiae на Регламент № 1370/2007, следва да се отбележи, че това оплакване се основава на непълен прочит на обжалваното съдебно решение.

110 Всъщност от точки 208 и 209 от обжалваното съдебно решение личи, че Общият съд е отговорил на довода на жалбоподателя, че Регламент № 1370/2007 не е приложим към проверката на съвместимостта на разглежданата мярка, при положение че този регламент се основава на понятието за обществена поръчка за услуги и че в случая Регионът не е сключил договор за такива услуги. В това отношение Общият съд посочва, че този въпрос вече е бил разгледан от Съда в решение от 6 октомври 2015 г., Комисия/Andersen (C-303/13 P,

EU:C:2015:647), и че страните са имали повод да се произнесат по последиците от това решение за настоящия случай, както в отговор на поставен от Общия съд писмен въпрос, така и в съдебното заседание — нещо, което жалбоподателят не оспорва в настоящата си жалба.

111 Освен това в точка 220 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателя за „нелогично и ирационално прилагане на Регламент № 1370/2007“ в ситуация, в която не е сключван договор за възлагане на обществена поръчка за услуги, а ЗОУ произтичат от концесионен режим, като се позовава на предходните точки от същото съдебно решение, в които този съд констатира, че Комисията правилно е приложила определените в посочения регламент правила.

112 От изложеното по-горе следва, че точка 220 от обжалваното съдебно решение, разгледана по-специално предвид точки 208 и 209 от същото, дава възможност както на жалбоподателя да установи причините, поради които Общият съд е отхвърлил доводите му, така и на Съда да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя правораздавателен контрол в производството по обжалване, така че тя отговаря на изискванията на постоянната съдебна практика на Съда в тази област (вж. в този смисъл решение от 24 октомври 2013 г., Land Burgenland и др./Комисия, C-214/12 P, C-215/12 P и C-223/12 P, EU:C:2013:682, т. 81 и цитираната съдебна практика).

113 Поради това оплакването на жалбоподателя, че не е изпълнено задължението за мотивиране, следва да се отхвърли като неоснователно.

114 Накрая, следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателя, че Регламент № 1370/2007 не е приложим ratione materiae към настоящото дело. Всъщност, тъй като жалбоподателят не посочва коя точка от обжалваното съдебно решение иска да оспори и не установява каквато и да било грешка при прилагане на правото, която Общият съд да е допуснал в това отношение, този довод е недопустим.

115 Ето защо твърдението за наличие на петото основание трябва да се отхвърли отчасти като недопустимо и отчасти по същество.

116 Тъй като не е прието нито едно от твърденията на жалбоподателя по основанията, изтъкнати от него в подкрепа на жалбата му, тя следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

117 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда CSTP Azienda della Mobilità SpA да заплати съдебните разноски.

Подписи